

VĚTRNÍK

Ročník 54.

Sobota 14. října 2023

číslo 9.

Dar korupčníko spolku Vobskočák vysokému DS Krakonoš, konkrétně jeho loutkové scéně: „2222 koruny házím do kasičky,“ hlásila pravá půlka prezidenta Jiří Hlávka. Ta levá, Standa Mareš, upozornila, že 22 haléřů pošle přes bankovní účet.

Sbírku podpořil také už v neděli host přehlídky, herec a dabér Jiří Štěpnička, který svůj příspěvek hodil do zapečetěné schránky.

sobota 14. října 2023		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Ořechov u Brna	malý sál
15:00	Jacobovski a Stjerbinski	velký sál
	Klapý	
19:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	Posezení se sejkorama	velký sál

Recenze: Petr Jan Svoboda

Carlo Goldoni, Vlastimil Peška:

Poprask na laguně aneb Bláznivá komedie

Ořechovské divadlo, Ořechov u Brna

Pokud někdo viděl Ořechovské poprvé, byl určitě nadšený komediantstvím, múzičností a svébytnou divadelní poetikou. I včerejší dvě představení byla přijata diváky spontánně a s potleskem, který si na závěr vynutil pří-

lavky – evidentně připravené, neboť věřím, že Ořechovští jsou na potlesk zvyklí. Šel jsem se podívat jak na odpolední, tak i na večerní představení, a i když samozřejmě v některých okamžicích to vyšlo lépe odpoledne a v některých naopak večer, musím s radostí konstatovat, že fixace důležitých míst je obdivuhodná a zkušenost souboru se tak projevuje ve všech svých složkách.

Tím ovšem nechci vzbudit

zdání, že by se nedalo na dalších reprízách ledacos ještě změnit a zlepšit.

Začnu ale tím, co mě potěšilo a co jsem opravdu jako bývalý kolega herec ocenil. Zpěv a tanec! Je vidět, že právě tyto složky patří k tomu, co se v Ořechově zkouší a piluje nejvíc a na čem si soubor patrně zakládá. Baví mě, s jakou radostí se zejména ženská část souboru vrhá na jednotlivá hudební čísla, baví mě nečekané vícehlasy a baví mě i nápaditá choreografie vyšperkovaná netradičními „tanečními“ rekvizitami, jako je různé kuchyňské nádobí, barevné trubky a třeba i různé hadry, utěrky a ručníky. Tady je soubor evidentně ve svém živlu a „pevný v kramflekách“. Reakce publika ho v tom utvrzují a z vlastní zkušenosti vím, jaký je to doping nejen pro to které představení, ale i pro práci na dalších, podobným způsobem upravených předlohách.

Tím se dostávám k úpravci, scénografovi a režisérovi v jedné osobě – k Vlastimilu Peškovi. Forma, kterou zvolil, je hravá, komediantská a plná nápadů. Bohužel v nehudební části – tedy tam, kde

je třeba projevít jinou technickou zdatnost – řeč a timing (načasování) - tam už v roli režiséra musí hercům pomoci trochu víc a zejména ukočírovat jejich temperament. Je třeba, aby se Tarrantule (Daniel Konečný), paní Dýně (Lenka Chybová), ale třeba i Isidora (Libuše Pehalová) a další a další uměli soustředit na kvalitu a srozumitelnost svých replik stejně jako například patron Toni (Petr Sekanina) nebo jeho žena paní Pasqua (Veronika Pečinková), kterým rozumíme nejen kaž-

dou repliku, ale kteří neztrácejí přehled o replikách svých kolegů a včas a přesně pointují tu kterou scénku či dialog.

Samostatným problémem je vděčná role patrona Fortunáta (Karel Hegner). Tady je opravdu nutné připravit jeho komickou mluvu slabiku od slabiky a velmi dobře načasovat jak překlady jeho ženy, tak i reakce těch, kteří „nerozumí“, ale kteří za chvíli pochopí. Postavy na jevišti mohou pochybovat, ale divákovi se musí dostat vtipné vysvětlení vždy a vždy v něm musí vzbudit pochvalnou reakci. Pokud však nerozumí a nepochopí, je postava Fortunáta jen jakousi komickou figurkou a jeho řeč se pak stává opravdu nesrozumitelnou. A to je u herce Hegnerových kvalit škoda. Na řadě míst se to daří, a tak jsem přesvědčen, že pokud se Fortunáto a režisér u těchto replik zamyslí a dotáhnou je k přehlednějším a působivějším pointám, tak nejen postava, ale i celé představení získá na kvalitě. Je to opravdu velmi vděčná role a v Národním divadle se na Fortunáta pana Ladislava Peška vzpomíná dodnes.

Zmiňovat se o hudební složce je u souboru z Ořechova patrně nošením dříví do lesa, ale kapela

šlape a využití tuby nejen jako součást doprovodu, ale zejména k rytmizaci některých scén, je skvělé, a nakonec i okostýmování a spoluúčast hudebníka na jevišti zapadá do celé poetiky představení.

Na každém představení najdou recenzenti chyby a každé představení je zákonitě má. I já bych zde mohl sepsat, co se nepovedlo, kde představení kulhá, kde by mělo dostat „nožičky“ a kde bychom naopak rádi přibrzdili a pokochali se hereckým uměním, nápaditou režii či překvapivou scénou. Já vyzkoušel návštěvu dvou repríz – každá byla trochu jiná, ale každá mě bavila.

Takže chodte do divadla častěji – a uvidíte, že to stojí za to!

Půdičkáři

Závěrečnou zprávu sdělíme výsledkem metody asocičního kruhu (+,-), kterou jsme používali po celou dobu přehlídky.

Plus: pěvecká stránka inscenace, herecké nasazení, krátká stopáž, výtvarné zpracování programů, vnady hereček (některých), herecký výkon patrona Tonyho, maska psa.

Minus: chaos na jevišti včetně vztahů, znásilnění předlohy pro VLASTNÍ potěšení, špatná výslovnost, opakování gagů, Teletubies, herecký výkon Isidora a Fortunata, nekonečné vykrádání sama sebe, obscénnosti (sodomie, močení).

Téměř neviditelný sponzor KDP

Levá půlka prezidenta korupčního spolku Vobskočák rozděljuje při ceremoniálu loučení v divadle Krakonoš pečlivě zabalené balíčky. Ale nejen na hrající soubory Stanislav Mareš myslí.

Protože tématem letošní výstavy na půdičce jsou mažoretky, vyhlásil sám pro sebe rok 2023 rokem mažoretek a připravil i pro ně sponzorské dary. Všechny dárky, které pro něj děti v ústavu pro mentálně a tělesně postižené v Českých Budějovicích balí, pro Větrník vyčíslil.

Dárky pro mažoretky

plastové obaly	10,-	60x	600,-
mýdlo Bridge	20,-	9x	180,-
mýdlo LUX	25,-	18x	450,-
			<u>1130,-</u>

Dárky pro soubory

mýdlo Bridge	20,-	30x	600,-
plastové obaly	10,-	50x	500,-
Bloky	30,-	15x	450,-
Peněženka	100,-	2x	200,-
obal na doklady	50,-	4x	200,-
Vizitkář	30,-	3x	90,-

tužka + pero	150,-	1x	150,-
Baterky	80,-	5x	400,-
Brýle	50,-	5x	250,-
Montérky	300,-	2x	600,-
			<u>3440,-</u>

ODBOROVÝ SVAZ KOVO dodal cca 50 propisovaček, 80 vůní, 50 plastových žetonů do nákupních vozíků, 20 tašek s logem KOVO.

Hostesky a hostesové KDP 2023

Horká chvílka starosty Pohanky

Z jevištních šál se v pátek před obědem vynořil starosta DS Krakonoš Honza Pohanka, aby se rozloučil s Němčickými.

„A víte, proč jsem se vynořil? Protože jste nám přivezli pivo a já si to pamatuju!“ Poté souboru předal, aby na Vysoké nezapomněl, Pána hor Krakonoše. „Ale abych nezapomněl, když jsem na jevišti viděl tu vaši krásnou konstrukci, říkal jsem si, jestli jste nám náhodou nepřetáhli Pepu, který staví podobné konstrukce u nás,“ upozornil Honza Pohanka, ale vzápětí dodal, že konstruk-

ce hanáckého souboru je výrazně pevnější. „Takže je jasné, že jste nám Pepu nepřetáhli.“

Ale na závěr si Honza ještě posteskl, že horká chvílka na něj přišla, když soubor Na Štaci chtěl pověsit dva velké lustry. „Požadavek jste vznesli těsně po tom, co jste mi nalili panáka vaší slivovice,“ uzavřel svou řeč na pátečním loučení Pod Hladinou Honza Pohanka. (jn)

Kterak hostes na soubor z Němčic dlouho čekal

Soubor DS Na Štaci z Němčic na Hané neměl jen jednoho hostesa, on měl hostesa a hostesku. Do skupiny hostesů totiž letos přistoupila nová členka, kterou je Anička Patočková. Ta však zatím nemluví, před oponou předává lístečky svému strýci, na loučení měla svého mluvčího, Káju Bártu. A tady je příběh Káji a Němčických.

V půl čtvrté odpoledne mi přišla sms: „Jsme v Prostějově.“ To bylo dobré, předpokládal jsem příjezd za čtyři hodiny. Ovšem v polovině čekací lhůty přišla další sms: „Máme trošku zpoždění, porucha autobusu.“ Prkotina, říkám si. V půl sedmé večer však zacinkal telefon potřetí: „Máme dvě poruchy autobusu, opozdíme se asi o hodinu a půl. Jsme někde u Olomouce.“

Od té doby jsem upřeně sledoval svůj mobil a kontroloval sms zprávy. Nepil jsem, abych byl připravený. Až přišla další zpráva: „Jsme 20 minut od vás.“ Hurá, šli jsme s Aničkou na náměstí a čekali, kdy se vyvalí velký autobus. A najednou se mezi školou a květinou vypotácel malý autobusek následovaný veeeeelkou dodávkou. Oddechl jsem si. Předčasně.

Šli jsme se ubytovat. A tam jsme si zahráli totální tetris (*pro neznalé postřehová logická videohra – pozn. red.*). My hostesové dostáváme pro každý soubor obálku, na níž jsou jasně napsané instrukce ohledně ubytování včetně čísel pokojů. S majitelem Aktivu jsme si je odsouhlasili a on zavelel: „Chlapi dolů, ženský nahoru!“ Rozmyslel si to v okamžiku, když už byli všichni ve svých po-

kojích, a vydal nový povel: „Všechno je jinak, chlapi nahoru a ženský dolů.“

V nastalém zmatku jsem našel na schodech sedícího a téměř plačícího pana Dvořáka, který zůstal sám na třináctce. „Kdybch moh', tak já bych si vzal svou ženu do té třináctky s sebou,“ žadonil.

V souboru byl novomanželský pár, který si sem vyjel na opožděnou svatební cestu po čtyřech měsících od sňatku. Optal jsem se novomanžela, zda ty dva dny nezkusí od sebe a on povídal: „Já bych to zkusil, ale manželka bude proti.“

Ale soubor bydlel a připravovali jsme představení. Co jsem skutečně obdivoval, to byl catering Němčických. Řízečky, vínečko, slivovička, banánky, nealko, kávička. To my teda neznáme, starosto!

Jak probíhal večírek, nevím, podezřele mě škrábalo v krku, a tak jsem si vzal paralen a zalezl do peřin. Ráno před divadlem však bylo při pohledu na členy souboru trochu krušné. Pobledlí, s kruhy pod očima se blížili na rozborový seminář. Dobré ráno jsem jim raději nepřál. Prý čekali na otevření pekárny. Do čtyř ráno. Někteří do šesti. Ale na seminář přišli nakonec všichni. (jn)

Mojí ambicí není vyrábět betonového Českého slavíka

Dvě z ceny, které se budou předávat na závěrečném slavnostním vyhlášení dnes večer, budou betonové a dřevěné hodiny od firmy Comewoo vysokého rodáka Martina Plůchy. Když jsme se spolu posadili u stolu Pod Hladinou, kde vás možná v úterý a pátek obsluhoval, zavzpomínali jsme nejprve na Martinovy začátky na Krakonošově divadelním podzimu.

Úplně poprvé jsem byl na přehlídce v roce 1997, když mi bylo sedm let. S kluky (Karel Bárta ml., Vašek Hejral a Lukáš Poloprudský) jsme sem chodili po škole a pomáhali – bylo to takové skoč, přines, podej, odnes. Pak jsem začal uvádět a posléze jsem začal pracovat tady v kuchyňce. Nikdy jsme nebyl hostes a nikdy jsem nehrál, pomínu-li školní představení na konci základky.

Jste sice rodilý Vysočák, dnes ale žijete ve Vrchlabí. Proč doporučujete zdejší ochotnickou přehlídku?

S výrobou hodin jsem začal v roce 2020. Nejprve to byl koníček, ani mě nenapadlo, že bych se tím mohl někdy živit. Po roce už pár zakázek bylo, jedny hodiny odlétly do severního Irsku, a tak jsem oslovil přípravný výbor, zda by o ně neměl zájem jako o ceny. Souhlasili a letos jsem připravil už třetí kolekci.

Jaké byly ty začátky, jste vyučený v hodinářském oboru, nebo kudy vedla vaše cesta k výrobě dřevěných a betonových hodin?

Vystudoval jsem nejprve obchodku, pak obor oscilující mezi eko-

nomií a informatikou na vysoké škole. S hodinářstvím jsem vlastně neměl nikdy nic společného, to přišlo tak nějak samo. Původně jsem pracoval ve Špindlu v jedné sportovní agentuře, kde jsem připravoval firemní akce. V době covidu nás během půl roku asi třikrát zavřeli ze dne na den, takže najednou vybyl nečekaně nějaký volný čas a já začal uvažovat o své další cestě. Uvědomil jsem si, že spíše než tvořit zážitky, chci tvořit něco hmatatelného, co bude vidět, co může zdobit, co si doma postavíte a budete z toho utírat prach. Zprostředkovaný zážitek většina lidí do roka zapomene.

To je ale dlouhá cesta od informatika k výtvarníkovi.

Docela ano. Nejsou za mnou jen nuly a jedničky, ale něco, nač si můžete sáhnout. Každý kus, který vyrobím, je originál. Všechno dělám ručně, na každou věc vyrábím novou formu, beton po každé vyjde jinak, jsou tam jinak bubliny, obrázek, který kreslím, také není vždycky stejný. A to se mi na tom líbí, není to žádná masová výroba do supermarketů. Snažím se, aby moje věci mě-

ly své kouzlo a duši.

Vaše výrobky byly nedávnou součástí významných sportovních akcí. Jakých?

Mluvíte zřejmě o letošním Světovém poháru lyžařek ve Špindlerově mlýně, pro který jsem vytvořil trofeje. A na základě této události mě oslovili organizátoři Světového poháru ve sportovním lezení, které bylo v červnu v Praze.

Můžete čtenářům ty trofeje popsat?

Motivem té lyžařské byl letošní 120. výročí založení Svazu českých lyžařů (založený byl 21. 11. 1903 v Jablonci nad Jizerou jako vůbec první národní lyžařský svaz na světě. Zakládajícími členy byl Český Ski klub Praha, Český Krkonošský spolek Ski Jilemnice a Český Ski klub Vysoké nad Jizerou – pozn. aut.). Proto jsem vytvořil na dřevěném podstavci betonové vrcholy vycházející z loga závodu, za nimiž vykukují jasanové lyže, které odkazují na historii výroby dřevěných lyží právě z jasanu. S nimi mi pomáhal můj bratr, ten má tady ve Vysokém dílnu shodou okolností v domě, kde lyže vyráběl pan Bartoň. A horolezecké trofeje byly určeny pro Světový pohár v boulderingu, což je lezení bez jištění na nízké stěně s velkým převisem. Pro ně jsem z betonu vymodeloval kus skály na dřevěném podstavci a kámen kryje další dřevěná deska.

Jak jste se dostal k výrobě trofejí tak významných událostí?

V případě lyžařského světáku vyšla iniciativa z mé strany, zkusil jsem to a ono to vyšlo. Poslal jsem několik návrhů organizačnímu výboru, chvilku se nic nedělo a pak mi zavolali, že jedna varianta výbor zaujala. Tu jsem rozpracoval a vznikl vzorek.

Pracujete sám nebo máte nějaké spolupracovníky?

Jsem sám, můj partner mi pomáhá s financemi. Vždycky mu dám hromadu dokladů a on mi řekne, zda jsem vydělal, nebo ne.

Kde si něco z vaší produkce mohu koupit?

Nakupovat můžete v e-shopu, kde už je ustálená nabídka hodin, které se dají libovolně upravit podle přání zákazníka – čísla, tečky, čárky, ručičky. Hodně hodin opouští mou dílnu s motivem, který si klient objedná sobě na míru. To je i příklad těch, které dávám na KDP. Hodiny jsou dřevěné nebo betonové, kromě designu si můžete říci i velikost, standardní nabídka je 30, 40, 50 cm v průměru, ale dělal jsem i betonové osmdesátky, a to jak kulaté, tak hranaté. Beton se dá zároveň i barvit podle přání. Ze dřeva se nejčastěji dělají dubové hodiny, ale i jasanové, ořechové, bukové. Variant je spousta. Zároveň jezdím různě po republice se stánkem a prodávám na řemeslných trzích, jarmarcích, poutích či designových marketech. Info, kdy a kam mám namířeno, se dá dohledat právě v e-shopu nebo na mém firemním Facebooku.

Vytvářel jste třeba reprezentativní dárky pro nějakou společnost, na které jste pyšný?

Světový pohár ve Špindlerově mlýně byl vlastně takový průlom, po kterém se mi nabalila nová

práce. Například jsem získal zajímavou zakázku pro kancelář hejtmana Královehradeckého kraje, pro níž jsem vytvořil sérii stolních betonových a dřevěných hodin ve dvou velikostech. Je na nich panorama Krkonoš a pod ním koláž symbolů znázorňujících Safari ve Dvoře Králové, Kuks a katedrálu sv. Ducha v Hradci Králové. A kancelář hejtmana teď hodiny používá jako reprezentativní dárky pro partnery, důležité návštěvy apod.

Taková zakázka asi není jednoduchá, musíte k danému tématu hodně načíst nebo objezdit.

Zakázka pro kraj, v němž se pohybují, protože žiju ve Vrchlabí, byla celkem jednoduchá. Sám jsem navrhl seznam míst, která by šly hezka ztvárnit.

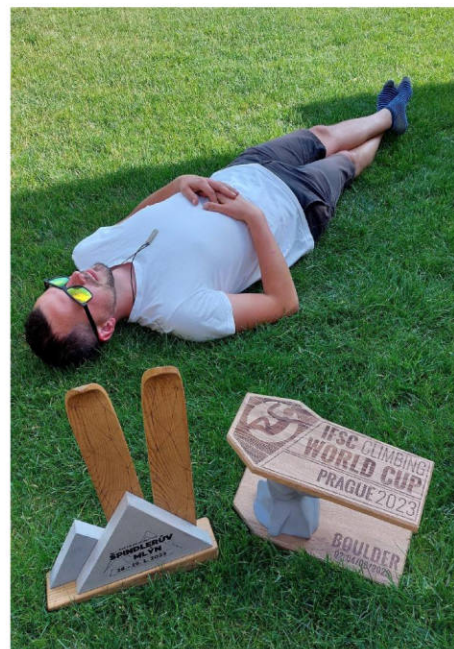
Pracujete s betonem a se dřevem. Proč beton, čím vás okouzlil?

S betonem jsem začínal, první hodiny stále visí v mé dílně. Dřevo se přidalo až později na základě poptávky. Ale můj úplně první pokus byly betonové květináče na kaktusy, pak teprve hodiny, svícny, lampy na led pásy nebo klasické žárovky. Dřevěné byly pouze doplňkové části. Nevím, čím mě beton tak uhranul... Možná tím, jak se s ním dá pracovat, můžu si vymyslet jakýkoliv tvar. A těch tvarových variant je nekonečně mnoho. Beton se dá barvit, brousit, pracovat s bublinami. Líbí se mi asi ta chladná mnohotvárnost. A zároveň mě hodně baví dřevo a beton – teplo a chlad - kombinovat, v tom jsem asi při vši skromnosti u hodin jediný.

Nabízíte nějaké novinky?

Nedávno jsem zabrousil do módních doplňků, vytvářím náušnice s různými vygravírovanými motivy – pro horské cyklistky jsem nabídl jednu náušnici s horami, druhou s kolem. A aby nestrádali ani pánové, vyrábím pro ně betonové a dřevěné motýlky a manžetové knoflíčky.

Co je vaším snem, co byste jednou chtěl vyrobit?

Co se týká interiérových dekorací, chtěl bych zvětšovat. Začínal jsem květináči, nedávno jsem vytvořil nástěnné police, konferenční stolek. Lákají mě betonová umyvadla, jídelní stoly nebo barové pulty. Tyhle sny dlouho narážely na výrobní prostory, ale před týdnem jsem se přestěhoval do nové dílny, kde bude dost prostoru i pro rozměrnější věci.

A druhou linkou mé produkce budou asi trofeje. V nich má člověk možnost se úplně kreativně vyřádit, užít všechny své nápady. Vlastně už se rýsuje tvorba dalšího ocenění tentokrát ze společenské oblasti. Ale o tom ještě nemůžu mluvit. Asi nemám ambici vyrábět betonového Českého slavíka, ale třeba cena pro Podcast roku nebo Architekt roku, to by podle mého mohla být moje cílová skupina. Uvidíme, co budoucí cesta přinese.

To vše mi Pod Hladinou jedno odpoledne vyprávěl Martin Plůcha. A jak jsem se dozvěděla, úspěšní ochotníci si možná z Vysokého v budoucnu nebudou odvážet jen betonové či dřevěné hodiny s panoramatem Krkonoš. Ale o tom si můžeme povídat zase příště. Pokud byste byli netrpěliví, tak Martinovy webové stránky mají adresu www.comewoo.cz. (jn)

V rodině máme divadelní stopu vyřešenou

Hlavním partnerem přehlídky KDP je společnost EMBA z Pasek nad Jizerou. O rozhovor jsme požádali generálního ředitele pana Marka Michálka.

Pane Michálko, prosím, představte, nám společnost EMBA, čím se zabýváte?

EMBA je lepenkárna, která loni oslavila 140. výročí působení v Pasekách nad Jizerou. Po celou dobu vyrábíme lepenku, postupně jsme přidali další sortiment, především kartonážní. Posledních dvacet let jsme silní na trhu s výrobky pro archivy a kanceláře, jako jsou pořadače, archivní krabice a podobně. Naše výrobky používají i významné instituce, které uchovávají kulturně historická dědictví po celém světě. Na mysl mi přijde instituce typu Vatikán nebo Louvre. Zhruba ¾ produkce vyvezeme do celého světa, nejvíce do Evropské unie a sousedních zemí.

Důležité je i vědět, že EMBA je česká firma.

Ano, jsme tradiční česká firma, která je hrdá na svoje dlouholeté působení ve zdejší regionu. V současné době dáváme práci cca 120 lidem.

Co je vaší vlajkovou lodí? Je to ten zmíněný materiál pro archivnictví?

Naši filozofii jsme postavili na pomyslné trojnožce. Vyrábíme lepenku, kartonáž a pákové pořadače, což je název pro šanony. Vše se navzájem doplňuje, lepenky se používají jak v kartonáži, tak do pořadačů. Zatím nám toto rozdělení a propojení zároveň dobře funguje. Prodej jednoho sortimentu vždy pomohl v době útlumu sortimentu jiného. Ale ano, rodinné stříbro je lepenka, na ní je postavená celá firma. S produkty pro archivnictví patříme k velkým hráčům

v Evropě.

Jaký je rozdíl mezi papírnou a lepenkárnou?

Papírna vyrábí papír, který znáte z běžné kancelářské práce, lepenkárna vyrábí lepenku – „silný papír“, karton. V papírenské branži slovo lepenka znamená papír s gramáží od 250 g/m² výše. Lidé v běžné řeči používají slovo karton. Lepenka může být hladká nebo vlnitá. V Pasekách vyrábíme lepenku hladkou. Kartonáž znamená, že z archu lepenky uděláme nějaký výrobek, například krabičku, box nebo přírez. V místním slangu jsme papírna.

Kolik lepenky vyrobíte?

Z 95 % vyrábíme ze sběrového papíru, ekologicky tedy likvidujeme odpad. Za rok vyrobíme asi 13 tisíc tun archů. Polovinu z toho prodáme dál zákazníkům k jejich dalšímu zpracování. Druhou polovinu zpracujeme sami. Všechny naše výrobky jsou přitom opět zcela recyklovatelné.

Jak probíhá samotná výroba?

Když si představíte kuchyňský mixér, tak v trochu větším měřítku máme stroj, kde se papír nemele a směs se rozpouští ve vodě. Voda ale spíše slouží jako nosič vláken, aby doputovaly do lepenkového stroje. Tam už se papír lisuje, suší a vzniká lepenka. Do výrobku se nepřidává žádná chemikálie ani lepidlo.

Jak dlouho proces trvá?

Desítky minut. Někdy je výroba velké dobrodružství. Nikdy nevíme, v jakém stavu bude starý papír, který nám přivezou. Výrobky ale musí být naprosto stejné.

Máte i svoji tiskárnu? Ptám se, protože vím, že archivní boxy mají barevné označení.

Máme vlastní síťotisk. Na archivní boxy máme univerzální vzory, které tiskneme. Ale zákazníkovi jsme schopni splnit jeho požadavek, pokud má svůj nápad a svůj

vizuál. Tedy co naše tiskárna do-
volí.

Zmínil jste 120 zaměstnanců. Soudím, že práce je dost a jste dominantním zaměstnavatelem.

Práce naštěstí je, i když v našem papírenském průmyslu je teď zna-
telný útlum, cca o 20 % než byl
standard. Dominantní zaměstna-
vatel v okolí jsme. Byť to zní poziti-
vně, musím dodat, že pamatuje-
me dobu, kdy tu byly mnohem
větší zaměstnavatelé, hlavně tex-
tilky. Myslím, že by Pasekám na
Jizerou a okolí prospělo, kdyby tu
bylo více větších firem.

**Areál vaší firmy je vidět z kopců
i ze silnice. Máte nějaké odlou-
čené pracoviště?**

Vše je na jednom místě. V Jablon-
ci nad Jizerou máme pronajaté
skladovací prostory, ale výroba je
tady v Pasekách.

**Zmínil jste, že velkou část pro-
dukce posíláte do světa. Máte
statistiku, kam přesně a kam
nejdál?**

Úplně nejdále jsme naše výrobky
dodávali na ostrůvek do Ticho-
moří.

**Firma funguje 140 let. Nezaví-
rali jste ani v dobách krize a při
pandemii?**

Ne, ani za války, ani po válce, ani

během covidu. Od roku 1882,
kdy tu vznikl závod na lepenku,
je výroba nepřetržitá. Historii
nebereme jako uzavřenou kapi-
tolu. To, že tu teď jsme, je práce
generací před námi. A našim
úkolem je ve stejné kvalitě po-
kračovat dál.

Máte s firmou vize?

Myšlenek a vizí máme plnou hla-
vu. Do popředí se ale derou aktu-
ální témata a problémy, třeba
cena energií. Hodně přemýšlí-
me, jak rozšiřovat náš sortiment.
Klíčové je hledat na trhu zajíma-
vá místa. Rozhodně se s konkuren-
cí nemůžeme potýkat na bá-
zi, kdo toho udělá více a levněji.
Hledáme zajímavosti a drobnos-
ti, co konkurence dělat nechce
nebo nemůže.

Co znamená slovo EMBA?

Vychází z francouzského slova
emballage, což znamená obal.

**EMBA je hlavním partnerem a
sponzorem přehlídky. Jak
a kdy jste navázali spolupráci?**

Spolupráce je v různých formách
nastavená už dlouho, od revolu-
ce určitě. Před nějakou dobou
jsme hovořili s organizátory
a zazněl dotaz, zda by se EMBA
mohla stát hlavním partnerem.
Na to jsme rádi přistoupili, chce-
me podpořit aktivity, které mají
tradici, kdy lidé pečují o spolko-

vý život.

**Myslíte, když dobré věci zůstá-
vají v rukou místních, kteří mají
k aktivitám vztah?**

Ano. Náš region vyrostl na pes-
trosti, která tu byla. Cestovní ruch
přinesl peníze i zkušenosti. Bohu-
žel naše hory se teď začínají pře-
souvát do rukou lidí, o kterých nic
nevíme. Myslím, že dlouhodobě
to není dobře. Řada turisticky
atraktivních oblastí u nás i v za-
hraničí, si tím prošla, hodně se
oddaly cestovnímu ruchu. Teď
musí situaci přehodnotit a vracet
se ke kořenům. Vysocká přehlíd-
ka má obrovskou tradici, takže
naše podpora dává smysl.

**Máte během přehlídkového týd-
ne čas dostat se do Vysokého?**

Loni jsme se podívat byli. Když to
jde, tak samozřejmě na předsta-
vení zajedeme.

Vy sám jste někdy hrál divadlo?

Hrál, ale to bylo na základce. Di-
vadlo hraje moje dcera, letos se se
středoškolským představením
dostali až na Hronov, takže u nás
v rodině máme divadelní stopu
vyřešenou.

Děkuji za váš čas a rozhovor.

Já děkuji a přeji úspěšný ročník
Krkonošova divadelního podzi-
mu. (fry)

Rozpusťit, prodat, propít

„Chtěl bych se vrátit k tomu,
co tady bylo řečeno o souborech
se starou tradicí a bez tradice,“
loučil se souborem DS Na Štaci
Němčice nad Hanou za SČDO
René Keller a pokračoval:
„Samozřejmě, že úspěch přesta-
vení a atmosféra v souboru nezá-
visí na tom, jestli tam ta tradice
je, nebo není. Soubory s tradicí
mají tu výhodu, že je tradice zava-
zuje. Kdyby se totiž náhodou sta-
lo, že by na takový soubor padla
nějaká krize, což se vás samozřej-
mě netýká, je pravděpodobné, že
by skončila rozpuštěním souboru.
Anebo by to bylo jako u nás,
u hasičů, kdy se velí: jednotku
rozpusťit, prapor prodat, peníze
propít.“ (jn)

S. Hejralová: Ráda bych zachovala vyjeté koleje a přidala nové zastávky

Ochotní ochotníci z celé republiky moc dobře vědí, kdo je ředitelkou Krakonošova divadelního podzimu. Vědí to ovšem i návštěvníci vysoké přehlídky? Vědí například, že letošní přehlídka je pro Svatku Hejralovou padesátá?

Svatko, co to vlastně znamená a obnáší být ředitelkou národní přehlídky?

To je na úvod těžká otázka. Jako odpověď mě napadá, že je to všechno. Taková funkce nebo pozice vyžaduje vše od a do zeta. Co si každý myslí, že je nejhezčí, to je zároveň i nejtěžší. Myslím vítání lidí a promlouvání na veřejnosti. To mně osobně nevádí, ale trému mám, i po těch letech.

Jak dlouho jsi ředitelkou KDP?

Funkci jsem přebírala v roce 1990. Do roku 1989 jsem dělala deset let tajemnicí přípravného výboru. Jako jediná ze spolku a lidí napojených na přehlídku jsem věděla, co vše se musí udělat a zvládnout, znala jsem úřednické postupy. Jenže po revoluci se vše otočilo. Stáli jsme před

rozhodnutím, zda přehlídku budeme dělat dál a kde seženeme peníze. Začínali jsme prakticky od nuly. Hodně pomohl spolek, že dal k dispozici budovu zdarma. Soubory naštěstí přijely, ale mohli jsme jim vyplatit jen drobný příspěvek na dopravu.

Pokud vím, tak předrevoluční přípravný výbor byl poskládaný z funkcionářů?

Ano, byl stanovený. Předsedou přípravného výboru byl předseda národního výboru. A bylo jedno, jestli má k divadlu vztah, či nikoli. Měli jsme štěstí, že žádný předseda výboru a později starosta nebyl proti spolku a proti přehlídce. Na chodu KDP se hodně podílel městský národní výbor, okresní kulturní středisko a okresní národní výbor, vše pod důkladným dozorem strany. To už mladá generace ani neví, co to bylo. Zatímco dříve se zapojilo více „placených“ lidí, dnes jsou to stovky hodin dobrovolné práce především členů a příznivců divadla Krakonoš.

Po roce 1989 jste ale museli najít i vyhlášovatele, že?

Stal se jím okresní úřad, ale jen do roku 1992.

A poté?

To se okresy rušily. Vyhlášovatelem se stal Svaz českých divadelních ochotníků a převzal na sebe celkem těžkou úlohu. Já jsem se opřela o místní lidi. Do organizace přehlídky se zapojilo více členů ze spolku, z městského úřadu, pár jedinců bylo ze zaniklých okresů. Přípravný výbor tvořili Vysočtí.

Těžká úloha to musela být i pro tebe, pokud počítám dobře...

Ano, byla jsem mladá máma čtyř dětí, bylo mi třicet tři. Věděla jsem, jak postupovat, jak připravit smlouvy, znala jsem financování

vání. A tak kolektiv rozhodl, že se ředitelkou stanu já. Funkce ředitelky se tak z městského úřadu dostala do divadla. Jednoduché to rozhodně nebylo.

Věřím, že místním nikdy nebyla přehlídka lhostejná?

Měli jsme štěstí na Josefa Malinku a Petra Peška, kteří stáli u zrodu přehlídky a po revoluci začali podnikat, stejně tak místní Josef Petruška. Podpořili spolek a přehlídku.

Když zanikly okresy a vznikly kraje, přišla i od nich podpora?

To ano. Situace se ustálila, první hejtman byl přehlídce nakloněný, město nám pomáhalo. ÚKVC (Ústav pro kulturně výchovnou činnost) nahradila Artama (středisko pro neprofesionální umění a estetickou výchovu Praha) a do roku 2006 se stala odborným gestorem. Poté garanci převzalo SČDO se systémem krajských přehlídek, jaký známe dnes. Mezitím se ale ustanovil nový spolek OS Větrov zcela věnovaný pouze přehlídce, aby se usnadnil přístup ke všem grantům.

Bylo těch úkolů tenkrát více než teď?

Byla jsem mladá, všechno mě bavilo, měla jsem podporu rodiny. Upřímně ale říkám, že tenkrát jsem těch úkolů měla méně než teď. Na druhou stranu ale musím dodat, že přípravný výbor se omlazuje, a tak je na čase přehlídku předávat mladším. Jako ředitelka KDP nemůžu počítat čas. Je nutné se naučit jednat na vyšších místech, občas kličkovat mezi lidmi. Shánění sponzorů je kapitola sama o sobě. Trochu jistoty ve financování přehlídky přišlo ve chvíli, kdy město, kraj i ministerstvo začalo vyhlašovat granty na umělecké neprofesionální aktivity.

I finance sis musela hlídat sama?

Naštěstí mi hodně pomohla Marcela Škodová. V té době byla na mateřské a začala dělat účetnictví. Spolu to táhneme od roku 1991. Marcela je pilíř přehlídky.

Když se měnila doba, mohli jste se starým vedením města a tehdejšími pohlaváry normálně komunikovat, předat si agendu a třeba i archiválie?

Měli jsme velké štěstí, že dědeček schraňoval věci do archivu. A Jiří Pičman, tehdejší předseda národního výboru, po sobě ne-

spálil mosty. Svoji kancelář vytrídil a vše, co se týkalo přehlídky, nechal odnést do divadla. A hodně materiálu jsem měla já coby tajemnice přípravného výboru. Historie je zachovaná.

Promiň, říkála jsi dědeček?

Ano, mám na mysli mého tchána. Josefa Hejrala. Tomu jsem celý život říkala dědeček. A jeho ženě Marii babička.

Oni dva stáli u zrodu přehlídky?

Ano. Málokdo ví, že babička rozhodla, že přehlídka bude ve Vysokém.

Jak to?

První ročník přehlídky proběhl v Žebráku. Po skončení se přes ÚKVC hodnotilo, že v Žebráku není vhodné ubytování a bylo by dobré hledat nové místo. Vrátil jsem se v čase ještě zpět. V roce 1966 se ve Vysokém slavilo 180 let divadla a přijel tenkrát Šindelář, šéf ÚKVC. Babička mu po prvním ročníku v dopise připomněla, že Vysoké přeci zná, nejen město, ale i divadelní zázemí, ubytovací kapacity v Kramářově vile a tak dále. Připsala, že divadelní spolek se ujme pořadatelské činnosti. Delegation přijela, zhodnotila a bylo rozhodnuto. Vtipné je, že pře-

hlídka u nás měla být jen na dva roky, takzvaně na zkoušku.

Ty jsi rodačka z Vysokého?

Tatínek byl Vysočák, maminka ze Staré Vsi u Vysokého, já vyrůstala v Rokytnici nad Jizerou. Tatínek celý život kamarádil s Jarkem Hejralem, starším bratrem dědečka, o kterém jsem mluvila. Táta prakticky vyrostl jako třetí syn Hejralů. V šestnácti letech na gymnáziu jsem potkala svého muže, Honzu Hejrala, neskutečně talentovaného člověka. Když mě na pouti představil rodičům, nebyla jsem pro ně úplně cizí a babička hned říkala, že ve spolku potřebují mladou holku a že bych mohla hrát.

A mohla?

Oponovala jsem, že mi tatínek divadlo nedovolí. To jsem se spletla, protože Hejralovi vyrazili za mými rodiči a tatínek pak pochopitelně souhlasil, že můžu do divadla ve Vysokém. On hrál čtyřicet let divadlo v Rokytnici. Vysoké divadlo a Hejralovi měl v divadelním světě ukotvené hodně vysoko.

Takže jsi úplně původně začala jako herečka v souboru, až pak jsi začala pracovat pro přehlídku?

No, jak se to vezme. Příběh, který jsem ti prozradila, se odehrál v létě 1973 a přehlídka byla v říjnu. To už vrcholily přípravy, probíhal úklid, plánovaly se služby v šatně. Dva roky jsem dělala šatnářku, myla nádobí, stála u plotny, technikům jsem vypořádávala. Když mi bylo osmnáct, stala jsem se hosteskou. Po svatbě mě oslovila Líba Erbsová, tehdejší zástupkyně vyhlášovatele Svazu družstevních rolníků, zda bych byla tajemnicí přípravného výboru. To byla pocta. Prošla jsem si vším.

Takže i hodně pamatuješ?

Dědeček vstával ve tři hodiny ráno, aby přiložil do kamen. Babička byla v divadle ještě ve dvě ráno, aby založila na obědy na druhý den. To se ještě vařilo, obědy se nedovázely. Probíhala příprava na večírky, na ty se chodilo tak-

zvané v gala. Texty do brožury se sháněly složitě. Tenkrát se také hromadně podepisovaly smlouvy. Zástupci souborů z celé republiky přijeli v červenci, řeklo se, co a jak bude, bylo to moc milé setkání. Dnes jde všechno elektronicky.

Odpočineš si během roku od přehlídky?

Spíše ne. Žádost o grant se musí podat na konci září. Takže ve chvíli, kdy vrcholí přípravy na pořádaný ročník, Marcela už sepisuje grant na ten další. Jezdíme na kraj, na ministerstvo, za sponzory, snažíme se navštěvovat krajské přehlídky, vyjednat záštity. Víím, že by se dalo vše vytelefonovat a napsat e-mailem, ale osobní kontakt je v tomto velmi důležitý. Důležitější, než se může zdát.

Dostaneš se vůbec ještě na jeviště? Té práce pro přehlídku je opravdu hodně.

Já jsem nikdy v životě neodmítla roli. Takže nejde o čas, ale o nabídku. Skloubit se dá mnoho věcí. Byla jsem vychováváná s heslem, že všichni můžou, ale herec a muzikant musí. Jsem velký srdcař, takže na divadlo se čas vždycky najde.

Svatko, co jsi studovala a jaké bylo tvé povolání?

Chtěla jsem dělat matematiku a fyziku. Jediná škola, na kterou jsem mohla, bylo gymnázium. A to jen díky tomu, že moje star-

ší sestra řekla, že na školu nechce. Po gymplu mě na vysokou nepustili, ale mohla jsem na nástavbu na kulturně výchovnou činnost. Pak jsem se přeci jen na vysokou školu dostala, na filozofii. Jenomže jsem zjistila, že jsem těhotná. Vdala jsem se, narodila se nám Svatka. Do Prahy jsem ještě půl roku dojížděla, škola mi šla a bavila mě, ale rodina byla přednější. A s rodinou i divadlo. Nelituji toho.

Takže ke kultuře a k umění jsi měla vždy blízko.

Ano, pracovala jsem v muzeu, pak v knihovně a na částečný úvazek pro okresní kulturní středisko. Působila jsem jako vedoucí kulturního zařízení, takže se mě týkalo vše přes městskou kulturu, přehlídku, zpravodaj. Pro město jsem dělala daňovou účetní. Po revoluci nebyla práce. Nastoupila jsem jako účetní do soukromé firmy. Přišla za mnou naše paní doktorka Dana Pohanková, že by potřebovala tak na dva měsíce výpomoc do ordinace. Zůstala jsem u ní dvacet pět let. Práce zdravotní sestry u praktického lékaře je z 90 procent papírování a komunikace s lidmi.

A poté?

No, chtěla jsem dělat smutečního řečníka v krematoriu. To mi děti rozmlouvaly. Oslovila mě naše starostka, zda bych mohla vypořádat v knihovně nebo v muzeu. Do muzea jsem se tak po čtyřiceti letech vrátila, což trvá dodnes.

Ty jsi máma čtyř dětí. Kolikanásobná babička jsi?

Vnučky mám tři a další dvě děti jsou na cestě. Na velké rodiny jsme zvyklí, já měla čtyři sestry, nás bylo stále hodně.

V redakci mi prozradili, že letošní KDP je tvoje padesátá přehlídka. Je to pravda?

Je to pravda, jako číslo to zní hrozně.

Člověk má při takových výročích tendenci bilancovat a přemýšlet, co dál.

To taky dělám. Už jsem říkala, že je nejvyšší čas předat otěže někomu jinému. S Marcelou Škodovou jsme si slíbily, že uděláme padesátý ročník a jdeme od toho. Covid, který zasáhl životy nás všech, tak nějak rozhodl, že jsme ještě zůstaly i po tom padesátém ročníku v roce 2019. Pátráme kolem sebe, kdo by se toho ujal, protože čas nezastavíš.

Když vidíš týdenní přehlídkový maraton, jaké okamžiky máš nejraději?

Když opadne počáteční nervozita,

oficiality a podobně, pak přijdu na malý sál, vidím tam známé tváře, kamarády, kteří se spokojeně baví. V tu chvíli je mi dobře a vím, že martyrium příprav stálo za to.

A naopak. Existuje okamžik, na který bys nejraději zapoměla?

Naprosto přesně. Bylo to v roce 2020, asi tušíš. V předvečer zahájení přehlídky se rozhodlo, že kvůli opatřením se nebude konat 51. ročník. To byla nejhorší chvíle, kterou jsem zažila. Dlouho jsem hledala sílu, abych zvedla telefon a zavolala porotcům, souborům a dalším. No a pak, když nás navždy opouštěli kamarádi.

Máš svůj přehlídkový rituál?

Chodím na hřbitov, kde je pohřbený můj děda, popravili ho nacisti. Byl to medián, tedy medium v oblasti spiritualismu, a podle vyprávění moc hodný člověk. Na náhrobku má napsáno: „Dali jsme své životy, aby vlast mohla svobodně žít.“ Rozsvítím svíčku a poprosím o po-

moc a podporu.

A na Sejkoráku si už léta děláš fotku se svými dětmi.

Ano. Je to rodinné, ale uvědomím si, že děti si z nás přece jenom něco vzaly. Prosíme taky Krakonoše o pomoc a po skončení přehlídky mu jdeme poděkovat. Krakonošem myslím tu figuru, která byla vždycky v divadle, ale teď je půjčená v muzeu. Vrátil se, až bude mít sezení. Za čtyři roky jí bude sto let.

A to je stále ten původní Krakonoš?

Ano, ten první a jediný. Před čtyřmi roky prošel restaurováním Petra Kolínského.

Čteš si ráda v archivních materiálech?

Moc ráda, baví mě to. Po dědečkovi jsme převzali opravdu velký poklad a snažím se navázat na to, co už tam bylo. Všechny materiály k přehlídce máme uspořádané. A videozáznamy jsme převedli z VHS na DVD a teď už na pevné disky.

Nosíš v hlavě nějaké nápady nebo přání, kam by se dala přehlídka posunout?

Mám takový příměr, snad bude srozumitelný i čtenářům. Ráda bych zachovala vyjeté koleje, které máme od našich předků, ale zároveň k té vyjeté trase přidala nové zastávky, se kterými přicházejí mladí, tedy nastupující generace v přípravném výboru. To, co funguje, musíme zachovat, ale zároveň musíme jít naproti době a nezavírat se před dobrými nápady. *(fry)*

Došlo do redakce – Dušan Zakopal

Vážení Vysočáci domácí i přespolní!

A je konec, ale nesmutte, protože napřed musí být loučení, aby mohlo být vítání. Vždyť to bude za pouhých 356 dnů! Všechny jsem vás zahrnul do Vysočáků, ale přece jen někoho musím jmenovat. To je Svatka, na jejíž bedra všechno padá, úspěchy, ty velké i ty malé. Tož Svatko, zdarné dny a plno elánu i pro ten jubilejní 55.

KDP. To bych měl za rok 30 návštěv, ale hlavně aktivní účast!

Díky vycházení Větrníku přes internet jsem fiktivně přítomen s vámi všemi hned druhý den. Je to vynález, Pepičku, vid?! (Jsou ještě ty moje ceny? Zavoláme si a domluvíme se). Když pánbůh dá, tak bych se příští rok tam u vás na horách mohl objevit. I já

mám kulaté výročí a bylo by milé tam u vás pobejt.

Tak se všichni držte a důchodcům vzkazuju STÁŘÍ NENÍ PRO SRABY!

Takže aby bylo vítání musí být napřed loučení !!!

Dušan z Ostravy.

Jsem připraven hledat řešení

Penzion Aktiv se stal i pro letošní KDP významným podporovatelem a partnerem. Provozovatel Aktiv Lukáš Zeman fandí ochotnickému divadlu a přemýšlí, jak spolupráci do příštích let ukotvit. Málokdo ví, že pochází z Markvartic u Děčína. Stejně tak se málo ví, že Aktiv se dříve jmenoval Strojmetal.

Lukáši, jak dlouho už provozujete Aktiv?

Letos na podzim to jsou tři roky. Jsem tu v nájmu, chopil jsem se příležitosti, která se mi naskytla.

Pracoval jste před tím v gastronomii nebo obecněji v cestovním ruchu?

Právě že ne. Studoval jsem ekonomii a management. Nabídku na Aktiv jsem dostal ve chvíli, kdy jsem dokončoval magisterské studium. Musel jsem se rozhodnout a energii jsem věnoval Aktivu. Zatím nelituji.

Jsou tři roky dostatečná doba na hodnocení a porovnávání?

Porovnávat mohu, hlavně vidím ekonomickou situaci, jak já říkám „čísla“. Ale jinak tři roky na větší hodnocení situace v tomto oboru jsou málo. Ještě chvíli počkáme, než začnu bilancovat.

A ta čísla vám dávají odpověď, že má smysl pokračovat?

Ano, naštěstí ano. Čísla jsou čím dál lepší, ale vždy je co zlepšovat. Snažíme se přemýšlet a fungovat trochu jinak. Ekonomická situace je jedna věc, velmi důležitá, ale chod Aktivu nastavujeme tak, aby se k nám hosté chtěli vrátit.

A to se daří?

Hodně jsme teď zacílili na větší skupiny. Když se s nimi loučíme, víme, že jsme se neviděli naposledy. Vrací se i hosté, kteří vyhledávají víkendové pobyty, zážitky a odpočinek. Takže ano, daří. Ale musíme přemýšlet komplexně, tím myslím, aby se cestovnímu ruchu dařilo, musíme se ve Vysokém soustředit na sportovní i kulturní aktivity.

Jaký je recept na to, že si klientela najde právě vás?

Rozhovor vzniká v naší restauraci, což je místo, kde se odehrávají

důležité věci. Takovým středobodem je určitě naše kuchyně a skvělé kuchařky, stejně jako bar s bohatou nabídkou. Myslím, že servis pro hosty je nastavený dobře a vysoko.

Máte nějaký konkrétní nápad, jak do Vysokého nalákat lidi?

Před námi je zima. Mrzí mě, že není v provozu lyžařský areál Větrov. Tady vidím velký prostor. Samozřejmě se ptám, co pro obnovení provozu může udělat město a lyžařský klub, ale taky vím, že mohu začít u sebe a přijít s konkrétním nápadem a představou. Jsem připraven hledat řešení i s ostatními ubytovateli a restaurátéry.

Jaká je kapacita Aktivu?

88 lůžek bez přistýlek ve 22 pokojích. Pokoje jsou převážně

čtyřlůžkové, sociální zařízení je na každém pokoji. Máme tělocvičnu, posilovnu, hřiště, saunu, vířivku, zmíněnou restauraci s vlastní domácí kuchyní a bar.

Kolik lidí máte v týmu?

Kompletní management mám na starosti já, pomáhá mi partnerka, abychom zajistili stálý provoz. Máme dvě kuchařky, dvě uklízečky a další spolupracovníky, převážně externisty. Ale když udělám součet, tak jde asi o patnáct lidí. Důležití jsou i dodavatelé. Pivo vybírám u minipivovarů, zeleninu máme od zelinářky Věrky Večerníkové.

Kdy a kde vznikla spolupráce s přehlídkou?

Do Vysokého jsem přišel na přelomu léta a září před třemi lety a kamarádka mi poradila, abych

oslovil Svatku Hejralovou. Ten rok byla přehlídka zajištěná. O rok později už spolupráce vyšla a najednou přišla nabídka, že bych mohl být hlavní ubytovatel včetně realizace večírků pro soubory. Jenže...

Jenže musí být spokojenost na obou stranách...

Ano, to je přesné. Loni byla situace trochu lepší. Cena ubytování a stravování má spojitost s večírků a nočním životem baru, jestli mi rozumíte. Loni tu bylo mnohem více lidí, soubory měly větší zastoupení. I místních přišlo více. Rád bych se pobavil o možných řešeních, jak více propojit zázemí tady u nás v Aktivu a přehlídkové dění v divadle. Vidím totiž úskalí, které vedlo k ukončení éry diva-

delních večírků v hasičárně.

Co vám dělá starosti a radosti?

Mohl bych jmenovat narůstající administrativu a byrokracii. Ale důležitější jsou ty radosti. Mám radost, když vidím, že mi takzvaně hučí restaurace, tedy pivo vychlazené, výborná káva z Vysocké pražírny připravená tak, jak má být, dobré jídlo v nabídce, zajištěný personál.

Jste divadelník?

No, spíše sportovec, fotbal a lyže. Na jeviště jsem se postavil na školním kole recitační soutěže.

Děkuji za rozhovor, za váš čas i za podporu Krakonošova divadelního podzimu.

(fry)

Koncert

Vážení spoluobčané, zveme vás DNES na naprosto výjimečnou událost – koncert jihoafrického bluesového kytaristy Alberta Frosta, kterého doprovodí Antonín Jína (bicí) a Jakub Hlobil (hybridní kytara). Rychloakce proběhne dnes 14. října od 13.30 do 14.30 h před divadlem Krakonoš. Řekněte o tom všem sousedům a přijďte pobejt!

Děkujeme za každý příspěvek na oponu

DS Krakonoš chce zrestaurovat oponu loutkové scény. V divadle je pokladnička, další jsou ve Vlastivědném muzeu a v městské knihovně. Pod článkem najdete sbírkové QR kódy, nebo můžete do konce roku svůj příspěvek zaslat na účet: 323572986/0300. Poslední možností je aplikace Nadace ČEZ Pomáhej pohybem. Děkujeme.

- QR Platba - 100 Kč -

- QR Platba - 200 Kč -

- QR Platba - 500 Kč -

- QR Platba - 1000 Kč -

Křížovka 9 – křestní jména z kalendáře

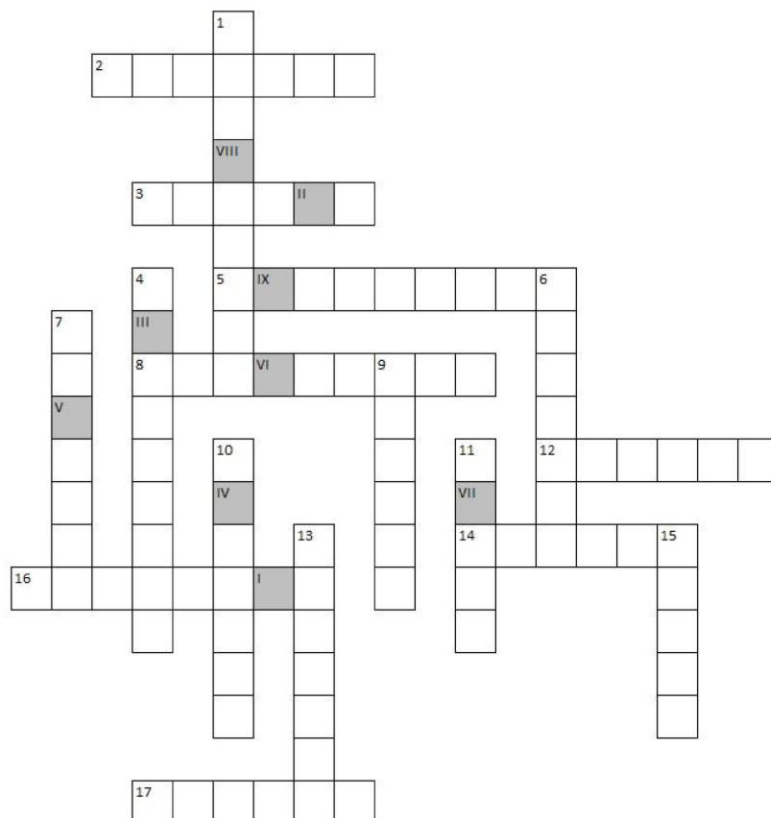
Doplňte jména z kalendáře podle uvedených dat. Tajenka je skrytá pod římskými číslicemi.

Vodorovně

- 2. 13. června
- 3. 13. května
- 5. 13. února
- 8. 15. dubna
- 12. 18. března
- 14. 24. února
- 16. 25. listopadu
- 17. 20. prosince

Svisle

- 1. 19. ledna
- 4. 4. října
- 6. 14. dubna
- 7. 3. ledna
- 9. 11. srpna
- 10. 30. července
- 11. 7. března
- 13. 13. července
- 15. 30. června

Hlasování diváků

Romeo, Julie a tma 8,39 | Balada pro banditu 9,96 | Případ Baskerville aneb Rapsodie na Blatech 8,65
Mrzák inishmaanský 8,33 | Sněhová královna 9,52 | Proč muži neposlouchají ... 9,71
Kyanid o páté 9,87 | Od silvestra do silvestra 9,61 | Dokud se randí 9,86 | Lev v zimě 9,19
Černý kocour 9,61 | Pravdivý příběh Antonie Pařízkové... 8,16 | Poprask na laguně 8,41

Krakonošova řeč 2023

*Již čtyřiapadesát let sestupuji shůry,
abych vás – divadelní ochotníky – přivítal.
A jsem věru rád, že stojíte o nás tady,
nikomu (ani bratru Muhu) bych žezlo nepředal.*

Vítejte!

*Vítejte a užijte si ve Vysokém pobyt,
vždyť vřelých úsměvů není nikdy nazbyt.*

*A zahrajte nám pro útěchu i radost,
pro jiné, aby nasáli novou zkušenost.*

Co dodat na závěr?

*Dál sršte neotřelými nápady,
ať nevidíme se naposledy!*

Větrník, zpravodaj 54. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, korektury Magda Králová, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.